

En flinker fyr

En flinker fyr

Pia Juul, 2005 (6,2 ns.)

JEG TÆNKTE: Hvis han siger 'flinker fyr' eller 'grimmer én' en gang til, så rejser jeg mig og går. Eller skriger. Jeg giver
5 mig til at skrige, og hvad mon han så vil sige? Han skal nok finde på noget fjollet.

"Men Kalle Petersen var ikke en af jeres nære venner?" sagde betjenten og så på mig, som om han på den måde kunne undgå Orla.

10 "Nej," sagde jeg.

Men samtidig rykkede Orla stolen tilbage, så den skramlede, og jeg kunne se på hans blik, at han var lige ved at græde. "Nære venner!" sagde han, og det lød alt for højt i vores køkken. "Jeg har ikke tal på, hvor mange gange vi har

15 taget os en bajer i baghaven søndag formiddag, og det bliver man måske ikke 'nære venner' af, men han var en flinker fyr, var han, og jeg er parat til at besvare alle spørgsmål, jeg vil gerne hjælpe; jeg vil ... ja ... "

Da han sagde 'flinker fyr', rejste jeg mig op. Jeg fik sådan
20 en kvalme, men jeg skreg selvfølgelig ikke. Jeg stillede mig hen til vinduet og kiggede over på Kalles hus.

"Men du var jo ikke hjemme i går, Orla," sagde jeg.

"Nej, men du var! Så du slet ikke noget?"

Han så så fortvivlet ud, at jeg snart ikke kunne bære det et
25 øjeblik længere. Jeg så undskyldende hen på betjenten, men jeg vidste ikke, hvad det var jeg skulle undskylde. At min mand var følsom? Det talte ikke ligefrem til min egen ære, at det ikke rørte mig en fjer, at Kalle var blevet slået ihjel. Og han havde endda kysset mig engang til en gadefest. Det var
30 mange år siden og ikke noget interessant kys. Det ville sikkert chokere Orla, men næppe interessere betjenten.

"Det er en grimmer én," sukkede Orla, da han havde lukket hoveddøren efter betjenten.

35 "Nej, men Orla!" sagde jeg bebrejdende. Kunne han da slet ikke høre sig selv?

"Hvad?" sagde han og standsede midt på sin vej hen til bordet. Jeg nænnede ikke at svare. "Hvad?" gentog han forvirret og dumpede tungt ned på plasticsædet, der hvislede luft ud under ham. Han var helt stiv i ansigtet.

40 "Hvorfor er du så ked af det?" sagde jeg.

"Hvorfor er du slet ikke bare lidt ked af det? Vores nabo er blevet myrdet i sin seng midt om natten med en økse. Du var alene hjemme her, ti-tyve meter derfra. Du ser ikke ud til at være den mindste smule rystet. Hvordan kan det gå til?"

45 Han havde hævet stemmen, men nu knækkede den over i en hulken, og han lagde hovedet ned på armene og græd.

Det generede mig, at han ikke kunne tage sig sammen. Det var onsdag, og vejret var godt, så vi skulle ordne haven.

"Hvis du slår græsset," sagde jeg, selvom det altid var ham, 50 der slog græsset, "så tager jeg staudebedet." Jeg tog altid staudebedet. Jeg tog min havejakke på og gik ud i udhuset

og hentede kurven med hjul. Mens jeg lå på knæ og lugede, kiggede jeg op mod huset af og til, men der var ingen tegn på liv. Hvorfor kom han ikke ud? Græsset var virkelig langt, for 55 det havde regnet i flere dage. Det trængte meget.

Da jeg gik ind for at lave kaffe, sad han ikke i køkkenet mere. Han var ikke i stuen og ikke på toilettet. Bilen stod i indkørslen, så han var ikke kørt. Der holdt stadig politibiler ovre hos Kalle, men der kunne han ikke være gået over; Orla 60 var ikke den der blandede sig.

Jeg satte mig med en kop i køkkenet og kiggede i lokalavisen, men jeg kunne ikke rigtig koncentrere mig. Det gav et sæt i mig, da jeg hørte døren gå til soveværelset. "Orla?" råbte jeg.

65 "Ja?" sagde han og kom hen og stod i døren.

"Jamen, hvor har du været?" sagde jeg.

"Jeg lagde mig lidt," sagde han og kørte hånden gennem håret.

"Lagde du dig? Midt på dagen? Er du syg?"

70 Han kiggede på mig og rystede på hovedet. "Er der kaffe?" sagde han dumt og gik hen og hældte en kop op. Han satte

sig og rystede på hovedet igen. Han havde røde øjne. "Jeg kan ikke forstå det," sagde han.

"Hvad?" sagde jeg.

75 "At Kalle er død. Og så på den måde."

"Nej, det er også forfærdeligt," sagde jeg og gik hen og satte min kop i opvaskeren. "Orla, kommer du ikke ud og tager græsset nu? Det trænger så forfærdeligt." Jeg så ikke på ham, da jeg gik forbi ham.

80 Han kom ikke ud og tog græsset, og jeg ved ikke, hvad han lavede derinde. Måske lagde han sig igen. Jeg prøvede at se for mig, om han tog sengetæppet af eller lagde sig oven på det. Tog han skoene af? Noget af tøjet? I alle de år vi havde været gift, havde han aldrig lagt sig midt på dagen bortset
85 fra den gang han havde lungebetændelse, og det var længe siden. Jeg lugede, til der ikke var et overflødigt strå tilbage mellem stauderne, så tømte jeg kurven ud i komposten og trak handskerne af. Jeg ville skrælle kartofler, men jeg havde ikke den store lyst til at møde Orla i køkkenet.

90 Han var der heller ikke, og ikke i stuen eller på toilettet. Døren til soveværelset var lukket. Lige så snart jeg havde

skramlet med grydeskuffen, kom han ud. Han lænede ryggen mod køkkenbordet, mens jeg begyndte at hælde kartoflerne ud i vasken. Sådan havde han ikke stået, siden vi
95 var nygifte. "Hvad vil du?" sagde jeg.

"Hvad jeg vil?" Han så på mig, men jeg kiggede ned i vasken, mens vandet løb. "Tror du, det var nogen, der kendte ham, der gjorde det?"

"Det må du spørge politiet om," sagde jeg. "Gå dog over og
100 spørg politiet; de er der endnu."

"Men hvad tror du?" sagde han.

"Orla, jeg ved det ikke. Hvorfor har du ikke slået græsset? Nu bliver det regn igen, og til sidst kan slåmaskinen ikke klare det. Og vi kan vel ikke låne Kalles nu -"

105 Orla hamrede sin knytnæve ned i køkkenbordet og gik sin vej og smækkede med døren. Jeg kunne se ham gå over mod Kalles hus. Der stod en betjent i indkørslen, som kom hen mod ham. De snakkede sammen. Jeg så ned på kartoflerne. Meget fjernt kunne jeg høre deres stemmer, men ikke et
110 tydeligt ord. Det var også lige meget. Vi skulle have koteletter i fad; jeg havde glemt at tænde for ovnen. Nu kom

vi til at spise sent. Egentlig var jeg ikke så sulten. Måske var Orla heller ikke. Jeg skrællede otte kartofler, det gjorde jeg altid, så var der en kold til frokosten næste dag.

115 Næste dag var torsdag. Der var otte kolde kartofler til frokosten, men Orla var ude at gå tur. Onsdag var han gået i seng uden mad. Da jeg havde set min film, listede jeg ind og krøb ned under dynen, men han sov slet ikke.

"Du vil kun snakke om græsset," sagde han stille. "Kalle er
120 død, og du vil kun snakke om græsset. Politiet siger, det var en, der kendte ham, der gjorde det. En der havde nøgle. Men der var da ingen, der havde nøgle til hans hus, tror du?"

Jeg svarede ikke.

"Vi havde en dengang han var i Jylland, men den fik han jo
125 tilbage, og det sagde jeg også til politiet."

"Gjorde du det?"

"Det sagde jeg."

"Du skal nok ikke blande dig for meget; det er de nok ikke så vilde med ... "

130 "Nogle gange skulle du høre dig selv," sagde han.

"Det skulle du også," sagde jeg vredt. "En flinker fyr! Det

er der overhovedet ikke noget der hedder mere. Du kunne lige så godt sige 'guttermand'"

"Guttermand?" sagde Orla. "Kalle var også en guttermand,
135 jeg vil blæse på, om det er et dårligt ord."

"Du skulle høre dig selv," sukkede jeg. "Jeg vil sove."

"Hvis du kan sove nu, så er det simpelt hen for uhyggeligt," sagde han.

"Hvis ikke du tager græsset i morgen, så gør jeg," sagde
140 jeg.

"God ide," sagde han, og så sagde vi ikke mere.

Jeg sad alene med de kolde kartofler til frokosten. Jeg havde slået græsset efter morgenmaden, mens Orla satte sig på terrassen med en øl. Da jeg ville lave frokost, gik han en tur.

145 Det var torsdag, så egentlig skulle jeg have ordnet vasketøj om formiddagen, der var ved at gå kludder i det hele. Jeg spiste en kartoffelmad med salt på og smed de andre ud, jeg ved ikke hvorfor, de kunne have været brasen til aften.

Jeg tog vasketøjskurven på badeværelset og bar den ned i

150 kælderen. Øverst lå håndklæderne, og der var undertøj; jeg
sorterede og stoppede ind i maskinen. Jeg lagde tøjet i
bunker til de næste omgange. Nederst i kurven lå der noget
tungt; jeg troede først, det var en mursten, jeg ved ikke
hvorfor, for det var det overhovedet ikke. Jeg tog den op og
155 satte mig på en kasse og kiggede på den. Den var tung. Der
var hår på og blod, det var en økse. Så gav jeg mig til at
græde.

fra "Dengang med hunden", Tiderne Skifter